

І широкою долину,
І високою могилу,
І вечернюю годину,
І що снилось-говорилось,
Не забуду я.
Та що з того? Не побрались,
Розійшлися, мов не знались.
А тимчасом дорогії
Літа тії молодії
Марне пронеслись.

Помарніли ми обоє:
Я в неволі, ти вдовою,
Не живем, а тільки ходим
Та згадуєм тії годи,
Як жили колись.

[Кос-Арал 1848]